

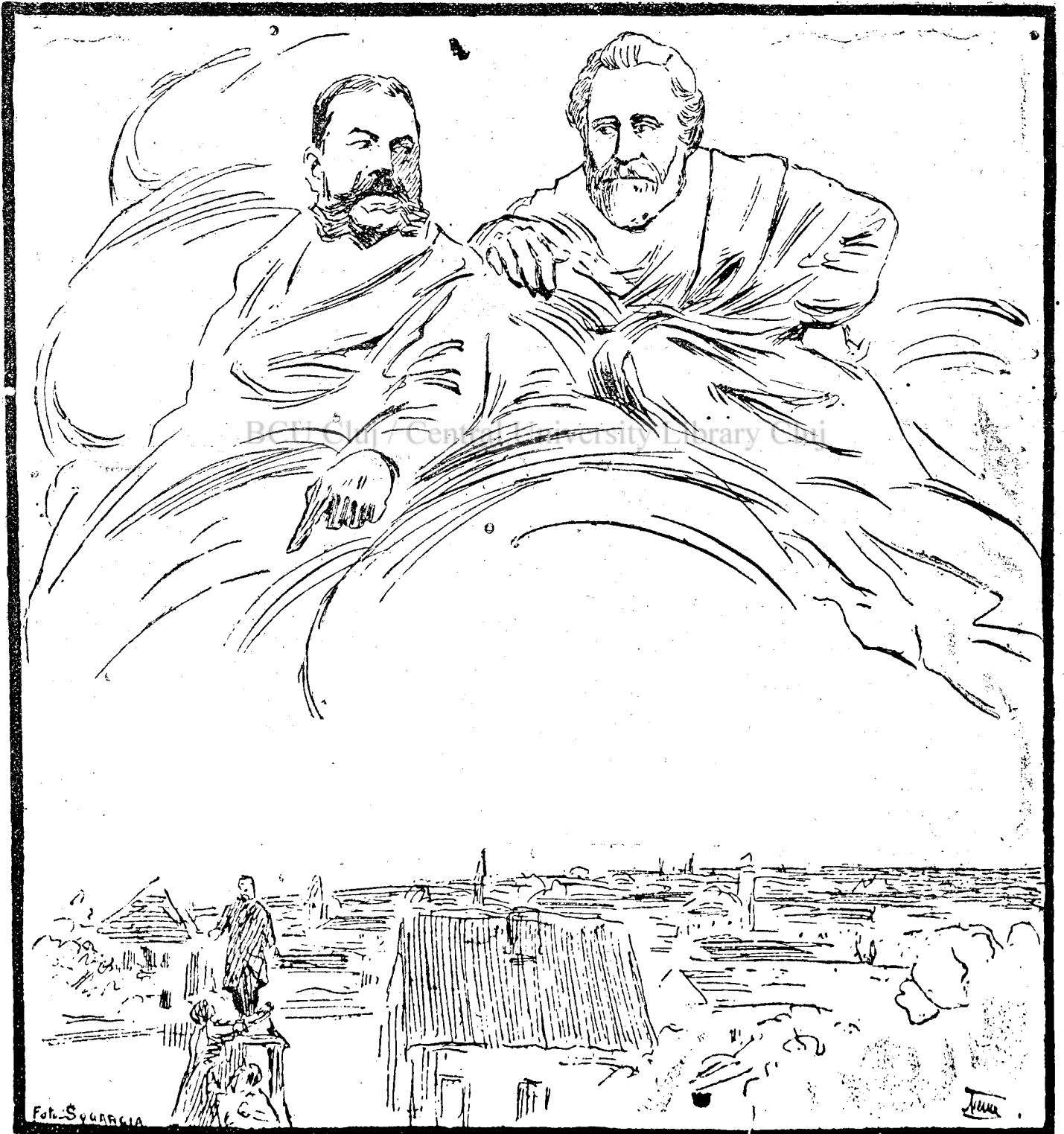
MOFTUL ROMAN

Nr. 13.—DUMINICĂ, 24 Iunie 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

Dialogul Morților

I. C. BRĂTIANU și A. LAHOVARI

Dialogul Morților

Alexandru Lahovari. — Imi pare bine, iubite cocoane Iancule, că te-ai gândit a mă 'ntâlni astăzi, când și eu mă gândeam la dta.

I. C. Brătianu. — Bănuiai că n'am să caut a te saluta la o zi așa mare pentru memoria dtale pământească? Știi câtă stimă am avut todeuna pe lumea aceea pentru dta și cât ne 'nțelegem de bine aci, cu toate c'am fost adversari acolo jos. Multe momente de greutate mi-ai dat, dar niciunul de mâhnire.

A. L. — Cocoane Iancule, nu adversarii acolo jos își pot da momente de mâhnire, ci partizanii.

I. C. B. — Asta o știu mai bine decât d-ta. Nu adversarii mi-ar fi umplut sufletul cu amărăciune pînă să dea pe din afară și să mă facă a spune niște vorbe, ce pînă astăzi și multă vreme încă nu le vor uita pământenii locului nostru. Mi-aduc aminte încă cu durere de momentul în care, ne mai putând suferi, am aplicat stigmatul la ai mei.

A. L. — Cu durere? Așa dar trebuie să mă simțim durere și aci?

I. C. B. — Da; n'a trecut încă destulă vreme de când i-am părăsit pe ai noștri. Iată'i! suntem prea aproape de ei, ca să se fi șters amintirea clipelor ce le-am petrecut pe acel glob. D-ta, nu simți și d-ta câte odată durere uitându-te într'acolo?

A. L. — O! da. Daca mi-ar fi permis să cobor acolo pe o rază — măcar câte-va momente, — i-aș face pe ai mei, te asigur, să înțeleagă că am avut un talent oratoric mai mare de cât au putut ei crede. A! câte aș avea să le spun!

I. C. B. — Desigur asta nu ai face-o acum, când iată'i cum te festivează, iată'i ce de lauri aduce frumoasei d-tale înfățișări de bronz, ridicată spre vesnica d-tale pomenire. Cel puțin pe partea aceasta d-ta n'ai dreptul să te plângi: s'au purtat față cu memoria d-tale mai bine decât ai mei cu a mea.

A. L. — Doamne iartă-mă, cocoane Iancule, nu cum-va marele d-tale suflet este atins de asta?

I. C. B. — Nicidecum; dar fiindcă, precum am spus, nu ne-am rupt bine pînă acum de toate legăturile sufletesti cu pământenii, mărturisese că mi pare rău să ved de-aci cum ai dtale so mândrese pe drept cuvânt față cu ai mei; și măcar dacă ai mei ar înțelege și mi-ar da mai curînd satisfacția de a te invita și eu la solemnitatea meal Uite; ia privește ce mândri sunt conservatorii dumitale de frumoasa lor faptă.

A. L. — O, Doamne, cocoane Iancule, la ce te uiți d-ta și la ce mă gândesc eu! dta, vezi ce se petrece

azi. Când me gândesc ce ai să vezi mâne...

I. C. B. — De sigur statua mea n'am s'o vîz.

A. L. — Lasă statuetele, sunt lucruri de frumusețe... Ai să vezi ceva mult mai util pentru ai d-tale.

I. C. B. — Ce?

A. L. — Aci, avem eternitatea; poți avea răbdare pînă mâne... Ai să vezi mâne, în gazetele conservatoare.

LUCA

Idilă conjugală

De dimineată, Domnul pleacă
La slujba-i pe la minister;
Doamna se peaptănă, se 'mbracă
Și-așteaptă 'n geam un ofițer.

Când la dejun sosește-acasă
(Un ceas a stat doar la pelin),
Bucatele sunt reci pe masă
Și Doamna-i plină de venin.

Doamna-i nervoasă, Domnu 'njură
Și astfel le mai trece-un ceas,
Și'n vremea asta, din friptură
Numai scrum negru a rămas.

Spre a scăpa de iadu-acesta,
Domnu'și petrece noaptea'n Club;
Ea cu-ofițeru-i joacă festa,
Locotenent saii chiar și sub...

La capul lunii, când ia leafa,
Ea cere să-i achite-un cont,
Barbatu'și scarpină trist ceafa,
Da'i dă paralele — ș'un ghiont

E-o căsnicie ideală!
Eu, biet flăcău stingher, i-admir
Cât de senini se bat, se'nșeală
Și se tratează cu Șecspir!

Iar dînsii, inimă simțitoare!
Deplîng viata'mi de flăcău
Și'mi spun mereu c'or să mă'nsoare:
„Nu scapi! ți-am pusă ră gând reu!”

ROMEO

AMOR

— Schiță de școala modernă —

Tu, al zeilor și al oamenilor
tiran, Amor!

Grecese

Ora dejunului se apropia par'că pe nesimțite, iar fațada mansardei din-spre apus era scaldată de razele soarelui, care ardea dogoritor.

Palid la față, obosit de noaptea nedormită, torturat de ideea sugestionată cu atîta nepăsare și receala, care exprima cea mai sigură hotărîre a unei copile problematice, c'o fire predispusă celor mai apăsătoare melancolii, eroul meu Săteanu nu mai găsea liniște în

suflet și chinuit de deciziuni variate se silea zadarnic să limpezească o situație salvatoare pentru Ea—și pentru dînsul. Enervat, cu pașii mari, neregulați și nesiguri, cu brațele încrucișate, se preumbla agitat când de-alungul odăiei, când de-alungul balconului, căutînd să sfîrșească scrisoarea începută cu o concluzie, care să aibă o influență puternică asupra gingașei făpturi pe care o vîzuse aseară în niște momente de expansiune sensitivă... O vedea încă în aceeași paloare, sub același vîl de adîncă tristețe, și lacrimile ce'i luciră pe obrazu'i delicat îi ardea încă inima... Simțea o sete neastîmpărată, pe care voea s'o alina sorbind alene și'n silă dintr'un pahar de lapte.

Pe masă se afla câteva volume, ultime apariții literare ale scriitorilor săi favoriți, și pe care le procurase din cea mai posibilă economie; apoi zeci de manuscrise cu note și crămpee, cugetări și observații, așternute zi cu zi, după fiecare clipă de emoție și senzație; câteva recenzii și dări de seamă de actualitate, o lucrare dramatică, corecturi imprimare și ultimele scrisori dela colegii lui intimi de prin provincie.

Săteanu-Delapoduliloacii se duse la fereastră, privind farmecul ce'l sorbeau niște copii din petrecerea lor animată și gălăgioasă; simți o liniște de-o clipă, o invidie trecătoare — și se întoarse earăși la scrisoarea pe care o înșirase în slove mici, regulate și dese, în fraze clare și concise, din cari se constata o atențiune încordată de-a explica cu o introducere modestă „ceea ce'l silea să conceapă această scrisoare”, care e menită să distragă „gîndurile nebunești ale unei domnișoare frumoasă și bine crescută.”

Nu putea scrie *totul* ce 'i rănea inima;... în orice caz, nu în această scrisoare, pe care 'și permitea să 'i-o adreseze pentru prima oară, trebuia să divulge taina 'i sulatească și să pronunțe cuvîntul, care mai mult ce sigur avea să 'i răpească autoritatea improvizată cu atîta succes în fața Ei și care 'i dădea vigoarea de-a rezista. Zimbea când se gîndea că oamenii îi atribuiau o seriozitate ce nu'i permitea să iubească, și Săteanu, împuns în asemenea păreri și credinți, de care el habar n'avea, făcu scrisoarea pentru Ea, se îmbrăcă și eși.

Astea s'au petrecut în mansarda No. 8; la No. 9, însă, eu vegheam și auzeam toate. O revelație, divină aș putea zice, m'a încumostimțat că Ea, pentru care s'a înflăcărat vecinul meu, e tocmai Emilia; prea iubita sufletelului meu.

Degrab mi-am luat pălăria și am fugit după Săteanu, să'l pîndesc unde se duce.

În strada Unirei, vați drept la poarta casei Ei, s'a oprit, și nu mai puteam

de ciudă că nu sunt aproape de concurentul meu, să-l fac să simtă toată violenta ardoare a inimei mele!

Infamul, în mai puțin de-un minut, a cumpărat servitoarea, o fetiță de vreo doisprezece ani, care simțise că d. Săteanu, „pieptănat ca o fată“, era foarte simpatic în casa stăpânei ei...

L-am văzut cum dispăre în casă și gelozia mă ardea. Deodată găsi soluția: alergai la o bragarerie, cumpărai bomboane de 5 parale și trei bucați de rahat constantinopolitan.

I le-am dat servitoarei, care-mi mulțumi cu o reverență drăguță și mă introduse în salon. Puteam auzi tot, căci cei doi îndrăgostiți erau în camera de alături și vorbeau fără de grije despre romanul *Pierre et Jean* de Guy de Maupassant și despre *Noapțile senine* de Dostoewsky.

— A! imi zisei, mizerabilul îi vorbește literatură întâiu, ca să poată avea mai bun prilej de-a-i face o completă declarație de amor!

El o întrebă:

— Îți plac grozav scrierile sentimentale, nu-i așa, domnișoară?

Ferbeam. Fără să-mi dau seama, deschid binisor ușa, lăsând-o întredeschisă. Ei nu m'au simțit, dovadă că un glas, ah! tocmai glasul Emiliei, zise:

— Orice scriere trebuie să fie sentimentală, ca ori-și-care om!...

Seos din răbdări, călcând cu cea mai posibilă economie ca să nu fac șgomot, mă uit prin întredeschizătura ușei...

Heu, quale portentum vidi!

Emilia se pusese pe canapea din dreptul mesei încercate de cărți, și-l pofti și pe dănsul să șează pe scaun. Săteanu trase scaunul lângă masa din mijlocul odăii și se așeză în fața ei. Cozile Emiliei se despletiră ușor și căzură pe spate; o șuviță mare și fantastică în coloritul ei lucitor îi flutura în dreptul obrazului, care săpa gropiți ispitoare. Gițul alb, într-o modulație artistică îi fascina privirea, care fără intenție căzu pînă la deschizătura bluzei din mijlocul pieptului de marmură, de unde se întrezăreau formele sculpturale ale sinului feciorelnic. Așa cum îi vorbea, într-o intimitate mai mult decât familiară, și într-o simplitate neobișnuită, cu fața albă ca fildeșul, cu părul negru ca abanosul, buzele în tonul cireșelor coapte, cu ochii înduioșai într-o reverie armonioasă, cu vocea simfonică, îi părea ca o minune.

Fetița aduse tablău. Emilia aranjă serviciul și-l puse pe masă, lângă Săteanu, pe care-l pofti să ia o dulceață ca să se răcorească. Săteanu beu paharul pînă în fund și și scoase batista cu care se șterse de sudoare... Emilia se puse la loc, aruncându-și mai bine părul pe spete și, strîngându-și șuvițele de peste urechi, așa că bolta frunții îi apară într-o lumină mai pronunțată, ochii plătiră mai misterioși

și toată figura luă o paloare de icoană.

Săteanu se ridică de odată:

— N'am dormit toată noaptea... Confesiunea d-tale mă chinua mereu și'n minte trăia par'că viața d-tale.. În tăcerea singurătății îți auzeam glasul și în adinecul conștiinții mele apărea imaginea-ți scumpă. Timpul mi s'a părut că stă'n loc, — noaptea era eternă.

Isbucnirea neașteptată și glasul evlavios al lui Săteanu făcu pe Emilia să-l asculte ca pe un predicator care ține o predică bisericească. Il fixă într-o contemplare solemnă, iar Săteanu, cu o expresie penibilă de tristețe și groază, vorbea nentrupt, descriindu-și noaptea de veghe, cu torturile îndurate, cu aspecturile imaginate, cu vedenia înfiorătoare și toate urmările de groază și de spaimă, ce le invocă ca după săvârșire într'adevăr petrecută în cursul nopții.

— *Merci*, zise Emilia; însă, imi promiți că nu vei spune nimic prietenului d-tale...?

Și auzii bine numele meu. Ah, maledicțiune! răzburarea mea nu va întârzia!

O gingășie ademenitoare și pacinică plutea din pronunțarea ei vioae, care străbătea pînă în fundul inimii lui Săteanu, de sigur; era ca un cântec lin, dușos, ce scotea acorduri divine cari-l slăveau, și urmărindu-i toate nuanțele, în toate mișcările uimitor de repezi, cu strălucirea orbitoare din ochi, cu gropițele din obraji, cu contemplarea de pe frunte, cu valul de păr ce-i ondula pe umeri, îl biruise o vibrație de sentimente din care unul se manifesta mai puternic, mai dornic, mai cuceritor. Il răspunea iubirea.

El căzu în genuchi, declamând:

Te ved... te simt... a inimii bătae
Eă și-o aud la zece pași — furtună;
Sub alb vestmēt, stānd gata să rāsae
Doi sini ęa două benghiuri de vāpac.

Atunci eă, vijelios ca Othello, strigă:

— *Sangue! Sangue! Sangue!*

Și dintr-o săritură fui în mijlocul lor. O, lașul! Săteanu-Delapoduliloaei ca un purice a sărit pe fereastră deschisă; atunci, cu un glas de speriat, am zis:

— Așa dar, Dudue, de astea 'mi-ai fost?! Umblai cu inima 'n două luntre!!

Însă, copila problematică, fiind gingașă făptură, leșină subit pe canapea.

Eă, ca să nu intru în vreo belea, m'am retras repede și am luat-o la fugă spre casă, ca să dau în vilioag această monstruoasă combinație psihică.

FARMAZON

CONVENABIL

Într-o discuție caldă:
— Fii calm, domnule, că-ți trag palma, măgarulo! mă 'ntelegi?

A DIO!

O, țuici, Cotnar și dulci mastici de Hio,
Tu, cașcaval splendid de Penteleu,
Pe veci de-acum eă vė poflesc... adio,
Căci n'am în buzunar măcar un leă!

De-acum la club eă nopțile n'oiă perde,
Și pe „craiță“ n'oiă mai pune „miză“;
Adio, deci, iubită masă verde,
Căci punga mea amar zace de criză!

Tu, Mișo dragă, blondă pisicuță,
Mă sărutai adesea sub bărbie
Ca să primești prezenturi în lăbuță...
Mă vei pupa de-acum pe datorie?!

Iar voi, birtaș, cizmar, spălătoreasă
Și croitor, palpite-al vostru cord:
Iubitul debitor de-acum vė lasă
Și pleacă 'n explorări la Polul Nord!

FIRIBIC

Toată lumea 'n vilegiatură!

Trăim într-o epocă de universală contrafacere. Totul e fals, totul e contrafăcut. Astăzi vinul de Drăgășani e fabricat din mucuri de țigări țescuite și disolvate în spirit amestecat cu apă; astăzi sinul iubitei mele nu e de alabastru, cum îl cânt eă în versuri ca să-i fac reclamă, ci e pur și simplu de vată și încă nefenicată; astăzi biletele de douăzeci de lei ca și sistemul parlamentar sunt falsificate cu artă neîntrecută.

Progresele științei moderne au realizat minuni: ca să faci dumneata din cașcaval de Penteleu țigaretă de chihlibar, din miez de pâine pilule Pink cari vindecă oftica și holera, din Niger să scoți un premiu la Academie, toate astea nu sunt mofturi!

Imitațiile au enormul avantaj că sunt estive și că îți faci treaba cu ele întocmai ca și cu lucrurile veritabile.

Așa fiind, și având în vedere criza ce bântuie pe contemporanii mei, considerănd pe de altă parte căldura blestemată ce domnește în capitală, am decretat și decretăm:

Anul acesta toată lumea va pleca în vilegiatură.

— Imposibil, domnule, noul nostru ministru nu vrea să audă de concedii! va zice unul.

— Cum o să plec eă, vai de peccatele mele, că m'au suprimat de la percepție? va geme altul.

— Cu ce o să mă duc la băi, monșer, când azi, la 20 iunie 1901, mi-am scontat leafa pe februarie 1902! va ofta al treilea cititor.

Iar noi răspundem triumfătorii la toate aceste meschine obiecțiuni:

— Domnilor, fiți pe pace: noi vė oferim mijlocul să plecați cu toți în vilegiatură, sau mai bine zis în imitația de vilegiatură inventată de noi.

Exemple:

Dumitale, domnul meu, îți place Sinaia?

Nu-i de loc nevoie să te deplasezi din București, să te 'nghesuși într'un tren pretins de plăcere și să cheltuești parale, ca să petreci la Sinaia.

Ci:

DECLARAȚIE

Urcă-te în Foișorul de la Obor, așază-te cu vice-versa pe o răcitoare plină cu ghiată și dă-ți pe la nas cu resină aprinsă. Veți avea astfel, cu sacrificiul nensensat, înălțimea vertiginoasă a Virfului-cu-dor, veți avea răcoarea suavă și în același timp parfumul sănătos al codrilor de brazii. Iar dacă ești bărbat luxos și îți place să trăiești ca un prinț la Sinaia, atunci procură-ți un undeva, din hala vechiturilor, dacă n'ai la domiciliu, o pleoșnită de rasă bună și virăți-o între cămașe și piele. Adormi, tot cu vice-versa pe răcitoare, și când te vei destepta, vei visa, prefericivile, că ai tras la oțel și ai plătit un pol oada pe noapte.

Ca să mergeți la Constanța, fără să vă mișcați din București, sunt două metode:

Primum să vărsați două sute de vedre cerneală neagră în lacul Cișmegeului și apoi să vă plimbați cu barca. Iluzia Mării Negre e perfectă, dar e prea costisitoare. Este deci de preferat metoda a doua, foarte simplă...

Duceți-vă la restaurantul Enache, nu în clasa doă cum vă e obiceiul, ci în așa zisa lui grădiniță. Pe perete e zugrăvită o mare și niște corăbii. Mâncați pește mult și foarte sărat. Cereți să vă dea vinul cel mai prost posibil și beți o cantitate considerabilă. Eșiți apoi afară, — după ce ați achitat nota care iarăși trebuie să fie foarte sărată, — și plecați la statua lui Mihaili Viteazul care, pe întuneric și grație dublei voastre vederi, vi se va parca că seamănă grozav cu Ovidiu. Ajunși acolo, luați un felinar în brațe, fluerați puternic dintr-o sirenă și ... aducându-vă aminte de vinul pe care l-ați băut, lăsați-vă în prada remușcărilor interioare... Dacă după aceasta un gardist vă va duce în brânci la secție, vă va trage douăzeci și cinci la nomina odioasă și vă va libera luându-vă cautiune ceasul de la brâu fără să vă dea chitanță... să știți că ați ajuns cu vaporul la Constantinopol!...

Sinaia și Constanța sunt însă localități pentru plerizisti; ce te faci când ești bolnav și ai nevoie de ape minerale?

Simplu, domnule...

Vrei să te duci la Pucioasa? Cumpără o sacă de apă de Dimbovița, pune apa într-o bae și în bae zece oue clocite, și-apoi scaldă-te!

Vrei să te duci la Tikir Ghiol? Du-te într-o mahala la marginea Bucureștilor și, unde vei vedea țințari mulți și o băltoacă de noroiu în care se scaldă câțiva porci, oprește-te și ține-le companie!

...In sfârșit, ori ce localitate veți alege, vă mai dau un sfat:

Dacă aveți de târguit ceva și negustorul vă va cere de pildă un franc, voi dați-i cinci franci. Dacă în casă aveți pat bun și moale, culcați-vă jos pe-o rogojină. Dacă aveți bucatăreasă mesteră dați-o afară și mâncați la un birt prost și scump.

Cu modul acesta, iluzia va fi și mai completă pentru bucureștenii cără rămân în Capitală și voesc totuși să se bucure de avantajele vilegiaturii naționale române.

GHITĂ DELAMIDUL

Stimată domnișoară, te rog cu umilință, Ascultă cu îndurare aprinsa-mă elocință; Căci dac'a mele-accente vor răsună zadarnic, Atunci... săpun, frânghie și-adio traiu amarnic!

Sunt june, am ilusii, măcar că n'am avere, Ah! banii 's pentru mine imagini seci, chimere; Dar peptul meu sensibil e numai foc și pară, Căci te iubesc teribil, prea scumpă domnișoară.

Pe sub balcon ți-ași face superbe serenade, Papaua dumitale d'ar fi mai cum se cade, Zău, strașnic mi-este teamă în spate să nu'mi [sașe

Și tam-nesam să-mi tragă o sfântă de bătaie.

Gardistul de pe stradă îmi pare 'ntr'o ureche, Par'c'ar-avea cu mine vr'o răsăială veche; Așa de rău mă vede prin geamuri când eu cat La dumneata 'n oada cu ochii să răsbat.

Deunăzi 'n grădină, în haină străvezie, Te balansați în leagăn perdută 'n reverie; Eui te-admiram în taină, ascuns, ca pe-o icoană, Dar mă simți o javră și mă luă la goană.

Din inima-ți virgină oh! dă-mi pe jumătate, Și-aceste mici miserii le voii uita pe toate. Cu glasul în tremolo îți zic, ca epilog:

— Stimată domnișoară, iubește-mă, te rog...

AL.

Sanțul slăbiciunilor

Am și eu o slăbiciune — și eu sunt om: dorințele grațioasele mele prietene Mari Popescu sunt pentru mine pârunci, la cari mă supun cu atât mai bucuros cu cât văd că prietena mea nu abuzează niciodată de influența nemărginită ce știe bine că exercită asupra 'mă.

De astădată nu'mi cere mare lucru:

„Stimate amice,

„Știu ce prieten ești cu profesorul Costică Ionescu și cât nu e în stare să-ți refuze o rugăminte.

„Mă 'ndatorezi pînă 'n suflet dacă obții dela el pentru elevul Mitică Georgescu din clasa IV liceul X... la latina nota 7, fără de care, băiatul, care mi-e rudă de aproape, rămâne și anul acesta repetent, ceea ce ar fi o mare nenorocire pentru familia lui — o familie dintre cele mai bune — și pentru mine o mare mahnire.

„Cu cele mai afectuoase salutări,
„a dumitale bună prietenă,
„Mari Popescu.“

Ah! iresistibilă grație, cum știi de frumos să poruncești!

Zic: s'a nemerit bine; Ionescu are și el o slăbiciune — și el e om: ține la mine și nu e în stare să mă refuze.

Repede mă arunc într-o birje și alerg la Ionescu profesorul de latină.

— Dragă Costică, viu la tine sigur că n'ai să mă refuzi; știu cât pot conta pe amicitia ta și nu'mi permit a mă 'ndoii un moment că în cazul de față, fiind vorba, mă 'nțelegi, de o chestiune care mă interesează în așa grad, încât dac'a n'aș fi pe deplin convins că tu, care mi-ai dovedit totdeauna, fără să desminți niciodată o afecțiune, ce pot zice că la rëndul meu... în fine...

— În fine, zice Ionescu, am înțeles... Nu trebuia să mă iei așa pe departe. Viț să mă rog pentru vreo loază de elev de-aț mef.

— Nu e loază, Costică; e un băiat dintr-o familie dintre cele mai bune: mi-e rudă.

— Cine știe ce leneș, ce dobitoc!

— Nu 'adeverat, dragă Costică; este un băiat

prea cum se cade... să nu mă lași... Viu la tine sigur că n'ai să mă refuzi; știu cât pot conta pe amicitia ta și nu'mi permit a mă 'ndoii un moment că în cazul de față, fiind vorba, mă 'nțelegi, de o chestiune..

— Ei, lasă astea! știi că țiu la tine; ce mă încap între noi astfel de frase banale?... Ce notă vrei să'i dau pirlitului tău de protejat.

— 7, dragă Costică...

— Apoi, dacă nu știe nimica dobitocul!

— Ei, acuma și tu! zi că nu știe; par'că el o să fie el d'intău și el de pe urmă care o să treacă fără să știe... Te rog, dragă Costică; dacă rămâne băiatul repetent încă un an, e o nenorocire pentru familia lui — o familie dintre cele mai bune — și pentru mine o mare mahnire...

— A! iresistibilă milogeală prietenească! zice Costică; cebine știu tu să poruncești! Aide! să'ți fac hatirul și de data asta... să'i dau nenorocitului 7.

— Mersi, dragă Costică, mare pomană 'ți faci.

— Cum îl cheamă?

Eui caut repede'n buzunare scrisoarea d'rei Mari Popescu... Nu e... Zic lui Mitică:

— Un moment!..

Și ies ca din pușcă, sar în birjă și alerg acasă...

Acasă, scrisorica nicăeri...

Fuga la d-ra Popescu.

— Prea grațioasa mea prietenă, lucrul merge bine; am obținut de la profesor nota dorită; decât, acuma am nevoie să știu numele protejatorului matale... Cum îl cheamă pe tî-năi?

— Ți-am scris numele în scrisoarea mea.

— Da, dar scrisoarea dumitale am rătăcit-o acasă printre alte hârtii, și lucru este urgent; ca să nu perd vremea căutând scrisorica, am venit la d-ta... Cum îl cheamă?

— Zău, nu mai țiu minte, zice drăgălașa mea amică; pentru că drept să'ți spun, madam' Preotescu, o bună prietenă a mea, la care țiu foarte mult — nu sunt în stare să'i refuz nimica — m'a rugat să'ți scriu, că știe că țiu foarte mult la mine și nu mă refuză niciodată, și ești prieten cu d. profesor Costică Ionescu, care ține foarte mult la d-ta și nu e'n stare să'ți refuze nimic.

— Atunci, ce e de făcut? zic.

— Du-te d-ta la madam' Preotescu și întreabă-o cum îl cheamă pe băiatul pe care mi l-a recomandat ca să'ți recomand d-tale.

— Sărut mânușitele.

Și alerg la Preoteasca. Zic:

— Madam' Preotescu, uite la ce am venit să vă deranjez: ați recomandat amicelui meu d-rei Mari Popescu pe un tîner, să mi'l recomande mie, să'l recomand amicului meu Costică Ionescu profesorul...

— Da.

— Ei! cum îl cheamă?

— Nu ț'i-a scris Mari?

— Ba da, dar am rătăcit scrisoarea, și d-ra Popescu a uitat cum îl cheamă și m'a trimis să'mi spunăți d-v.

— Eui... drept să'ți spun... nu'l mai pot ține minte, pentru că i-am avut numele pe o însemnărică, pe care am lăsat-o la Mari; dar putem afla dela Diaconasca, — șade aci aproape, — ca m'a rugat, că știe cât ține Mari la mine și d-ta nu refuză nimic lui Mari și d. Costică Ionescu profesorul pe d-ta nu te refuză niciodată...

— Atunci, zic, cum facem?

— Stăi nițel, să trimit să cheme pe Diaconasca; șade aci alături.

Năștept mult. Madam Diaconescu vine. Dar, fatalitate! și dumneac' se află în aceeași necunosțință despre numele junelui nostru protejat: însemnărica i a dat-o amiciei sale madam Preotescu.

— Ce'i de făcut?

— Aleargă la Ieonomcasca!

Aleg la Ieonomeasca... De acolo, la Sache-lăreasca... De acolo, la Piscupeasca...

În sfârșit, am dat de izvor.

Tînerul este nepoțelul lui madam Piscu-pescu, băiatul surioarei dumneac', al lui madam Dăscălescu: Mitică Dăscălescu.

ELEGANT

II

Nimic nu refuzăm: madam Piscupescu lu madam' Dăscălescu, madam Sachelarescu lu madam' Piscupescu, madam Iconomescu lu madam Sachelarescu, madam Diaconescu lu madam Iconomescu, madam' Preotescu lu madam Diaconescu, d-ra Păpescu lu madam' Preotescu, eu d-rit Popescu, și mie amicul Costică Ionescu. Alerg la Costică Ionescu.

— Dragă Costică, să nu mă lași., Viți la tine sigur că n'ai să mă refuzi, știu cât pot conta pe amicitia ta și nu mi permit a mă'ndoi un moment..

— Lasă, omule, fleacurile..

— Să'i dai nota 7, cum mi-ai promis..

— Cu!, frate?

— Lu! Mitică Dăscălescu.

— Mitică Dăscălescu!.. Nu îți minte să am vreun școlar cu așa nume.

— Nu se poate.

— Să vedem..

Și se uită în cataloage.

— Nu; n'am niciunul Mitică Dăscălescu, în cursul inferior; ai făcut confuzie; trebuie să fie în cursul superior.

Alerg.. De astă dată drept la madam' Piscupescu.

— Madam Piscupescu, de ce clasă dă examen nepoțelul matale?

— De clasa VI.

— A! zic eu.. bine.

Și dați fuga 'napoi la Ionescu; zic:

— E în clasa VI Mitică Dăscălescu al meu.

— Atunci nu e la mine, e la Georgescu; îl cunoști pe Georgescu?

— Nu. Tu nu l'cunoști? Ți-e coleg.

— Ba da, ține foarte mult la mine, nu e n stare să 'm' refuze nimic.

— Atunci, zic eu, mă rog ție, nu mă lăsa.. știu că pot conta pe amicitia ta și nu mi permit..

— Iar?.. Ești cu birja? ai de mă du la Georgescu

— Haide.

Ajungem.. Aștept în birje pe Ionescu. Peste câteva momente iacătă'l.

— Ai avut mare noroc c'am venit tocmai la pont; dacă mai întârziam un sfert de ceas, pînă la două, mergea cu cataloagele la școală și trecea notele în matriculă: protejatul tău avea un 3.

— Și acuma?

— Are 7.

— Vezi, domnule, am gândit eu, ce va să zică o întârziere de câteva minute; cum poate nenoroci pe un tiner! Remănea Mitică Dăscălescu iar repetent, cu toate că ține la el atîta mamiță-sa Dăscăleasca, la care ține Piscupeasca, la care ține Sachelăreasca, la care ține Iconomeasca, la care ține Diaconasca, la care ține Preoteasca, la care ține mult grațioasa Popeasca, la care ții foarte mult eu, la care..

CARAGIALE

DOMNIȘOARĂ POCĂITĂ

În cele sfinte necepe-a a crede

Positivista domnișoară:

A înțeles că'i vorbă sfântă,

Să naști și să rămăi fecioară.

EMILGAR.

DIGNITATE PROFESIONALĂ

La tribunal.

Avocatul întinatului — un tinerol, proaspăt licențiat în drept — puno, eu v'lită intenție de a'l înourea, fel-do-fel de întrobări alambioate unui martor al reclamantului.

Avocatul reclamantului. — Vă rog, domnule președinte, am dori ca onorabilaparte adversă să pună întrebările mai clar; amintiri, firește, că un avocat abil poate să zăpăcească pe un martor.

Președintele. — Vă rog, domnule avocat, puneți întrebările mai clar.

Martorul (cu un zimbet) Lăsați, domnule președinte; lăsați'l pe d. avocat să puio ce întrobări pofteste.. Nu mă zăpăcește dumnonul pe mine; dumnonul sugoa încă la țică când eram eu martor!

Mitică este invitat la nunta unui bun prieten. Peste puțină să nu se ducă. Dar n'are frac. Ce'l de făcut? O ingenioasă inspirațiune! Mitică are totdeauna inspirațiunea facilă, mai ales când este ingenioasă. Aleargă la amicul Costică..

— Costică, te rog împrumută'mi fracul tău, pentru mâne seara la nunta lui Popescu.

— Cu plăcere, monșer, dar n'o să'ți vie: eu sunt mult mai nalt și mai gros ca tine..

— Nu face nimica; tu dă-mi'l.

— Dacă'l vrei cu orice preț, bine; dar mă 'ntreb la ce'ți poate servi; în fracul meu ar încăpea do' ca tine.

— La ce, la ne-ce, ce'ți pasă?.. Poimâne ți'l înapoez curat cum mi l-ai dat.

Costică dă fracul; Mitică îl ia, mulțumește și pleacă.

A treia zi, Mitică vine să înapoeze amicului fracul.

Mitică. — Iacă'ți fracul; ți'i mulțumesc; am făcut furor cu el la nuntă; toată lumea i-a admirat croiala.

Costică. — ?!..

Mitică. — Parole d'honneur!

Costică (luând fracul, îl privește de-aproape, apoi, vrînd să'l îmbrace în silă). Dar ăsta nu'ți fracul meu!

Mitică. — Ba'! al tău; dar l-am dat la un prieten croitor să mi'l ajusteze.

GERARD

Telepatie

I.

Madam Kati, menajeră,

Văduvă de colonel,

Avea de la reșosaiul

Pensioară ș'un cățel.

Madam Frida, vieneză

Și tot văduvă-i și ea,

Pe-astă lume o cățelușe

Era tot ce mai avea.

Cum erau femeii în vîrstă

Și nici rude nu aveau,

Animalele micuțe

Toată ziua 'și răsfațau.

Intr'o bună dimineată,

Căni tainic dispărură;

Publicări pe la gazete,

Cercetări, zădarnic fură.

Și adînc descurajate

Întrebând și la hingheri,

Iată ce răspuns primiră

De la ei alaltăeri:

„Doamnelor, într'o cutie

Căni voștri-au fost aduși,

Prea tîrziu îi cereți astăzi,

Sunt de mult făcuți mănuși.“

De atunci, cu ochii'n lacrimi

Și cu graul dureros,

Madam Kati aiurează:

„Fost un kine-așa fromos!“

Iar cu vocea tremurîndă

Și înecată de suspin,

Madam Frida îi răspunde:

„Fost cațe așa plăsin!“

Cățiva ani se strecurară..

Cititorul e rugat

Să ne însoțească-o clipă

La „Novac“ lingă palat.

Două văduve intrară

Doamne din societate.

După față, de durere

Se vedeau că's încercate.

Câte-o palidă pereche

De mănuși își cumpărară,

Le-au plătit, le-au pus în mână

Și spre ușe se'ndreptară.

Nu știu cum, din întemplantare,

La eșire mîn'au dat:

O comoție simțiră

Ca un fel de tremurat.

Speriate, se priviră,

Și din nou mîna și-au dat:

Fără voe iar simțiră

Tot acelaș tremurat.

Atunci, iute le smuciră,

Dând un țipet ca nebune

Și pe masă cu putere

Le-avîrliră. . Dar, minune!

O mănușe către alta

Tremurînd se-apropiară..

Iar cucoanele 'ngrozite,

Pricepînd tot, leșinară..

CAIR

Jar d. Kalinderu și Țerănimea

Se pare că înființarea de teatre la sate nu a ajutat tocmai așa mult la prosperitatea economică, ridicarea morală și independența politică a țeranului român, după cum spera d. I. Kalinderu în generosu-i optimism.

Ba încă, alegerea pieselor, cari s'au jucat pînă acum în coșarul feeric decorat al comunei Pirlitii, a fost de natură a jigni profund pe ruralii spectatori.

S'au reprezentat, în adevăr, câteva piese scrise cu talent și cu subvenție, după comanda ministerului de instrucție, pentru combaterea alcoolismului.

Efectul a fost lamentabil. După sfîrșitul reprezentațiilor, domniil Stan și Bran se dedau la următoarele aprecieri critice:

— Auzi, mă Stane, cică noi suntem proști, că hem basamac! Ai văzut cum și-a bătutură joc dă noi în pesia aia?

— Ias'să ridă, moș Brane, da'ce-o să facem, păcatele noastre, după ce muncim ca robii toată ziua în arșița soarelui și 'n potopu ploilor pe moșia ciocoiiului?

— Ce să facem? Bem basamac, că no mai dă o leacă dă putero, și uităm

dă dajdia priceitorului și dă pustiea
dă săriceie!

— Păi vezi bine, că n'o să bem
gaz, Doamne iartă-mă!

— Ori d'aia dă care bea alde dom
Kalinderu!

— Da' ce-o hi bândă el, moș Brane?

— D'aia din clondire cu găturile
numa 'n aur, care pocnește ca livorvelu
și svirlă dopu toema'n podină, par'c'ar
avea pă ueigă'l toaca 'n ele. E he,
verișcane, m'am prelins și io odată
când fu o alegere la oraș numa' c'un
cinzec; da' pre legea mea dacă nu-
i mai bună decât mustu innăsprit, ști
colo când dă in fiert și te urziea la
limbă! Dac'am avea și noi, Stănică
flăcăule, clondire d'alea cu pleznitoare,
bun înțeles că n'am mai bea basa-
mac, bea-l-ar Aghiută să'l bea că ta-
re-i cătrănit, par'că-i zeamă de mă-
trăgună!

— O hi avândă preț mare, moș
Stane?

— Nu-i dă nasul tēu, băete; io 'm
daū cu gândul că dacă ți-ai vinde
amēndoi juncanii și toate rațele din
bătătură și-ai mai săpa și o sēptē-
mână arendașului, tot n'ai putea să
te'mbeți cu d'aia.

— Păi atunci nu-i păcat dă Dum-
nezeu, moșicile, să șăguească boerii
în pesii fin'că noi bem basamac?!

Și așa, vēzēnd d. Kalinderu că re-
prezentățiile teatrale nu au produs
roadele așteptate, s'a apucat să serie
alte zece circulari și să ia altă mē-
sură pentru a îmbunătăți soarta po-
pulației rurale.

Sub titlul ademenitor de «Solicitu-
dinea M. S. Regelui pentru țerani»,
am citit deunăzi, în ziarele din Capi-
tală, un articol plin de vibrător entu-
siasm dinastic și de meritată proslă-
vire a înțelepciunii Suveranului, care,
în Innalta-I dragosto pentru talpa țē-
rei, a însărcinat pe d. Kalinderu să...

Să împartă câte-un chilogram de
brânză de Cocioe și câte-o baniță de
mălaiu la toți țeranii de pe domeniile
Coroanei?

Să dea poruncă zapeilor să nu mai
ia în sfireul biciului pe țerani când
li duce la vot ca p'o turmă de oi la
muls?

Să inzostreze din caseta regală o
sută de gospodării sărace de însurăței?

Nu, domnilor, toate astea ar fi fost
niște bagatele meschine.

Pentru îmbunătățirea soartei țerani-
lor s'a făcut ceva mai hotărîtor, mai
înțelept, mai grandios:

„Locuitorii Ghiță Ene Barbu și Io-
niță Ene Ghiță din comuna Segarcea,
județul Dolj, au fost decorați cu serviciul
credincios clasa IIa!”

Și ziarele anunță că, în nesecata-
bunătate și democrație, d. Kalinderu
va mai stărui să fie decorați și alți
țerani.

Trăiască d. I. Kalinderu! Iar tu, presă
română, publică repede portretul și bi-
ografia d-lui Kalinderu! Telegrafiati
tuturor ziarelor nemțești și franțuzești
bunavestire! Să se trimbițeze în toată
Europa că, în sfîrșit, soluțiunea pro-
blemei agrare s'a găsit în țara romă-
nească!

Niminui nu-i scapă, credem, impor-
tanța și eficacitatea măsurii luate de
d. Kalinderu.

Decorarea țeranilor va înălța într'ēn-
șii sentimentul demnității, va stîrni
emulațiunea și le va infiltra credința
că meritul e recompensat în această
vale-a plîngerilor.

Nădăduim că mēsură asta salutară
nu se va opri aici, că în curēnd vom
citi în gazete sub titlul „Solicitudinea
d-lui Kalinderu pentru țerani”:

„Aū mai fost decorați:

„Tănase Chioru, din Vadu Săpat,
cu ordinul *Coroana României* în gra-
dul de comandor, pentru că a răbdat
trei zile de foame fără să 'njure.

„Ioniță Reteveiu, din cătunul Pin-
gelele, cu *Bene Merenti* clasa I, pentru
că a citit din scoartă pină 'n scoartă
pe Tunsu Haiducu.

„Marghioala Dobre sin Ciupilă, din
Golăneștii-de-jos, cu *Steaua Română*
în gradul de cavaleeroaică, pentru că a
gătit o eminentă brânză cu mămăli-
guță d-lui prefect respectiv, când a
venit în inspecție.

„Radu Năpârștoc, din Viforenii, cu
Trecerea Dunării, pentru că a trecut
cu căruța prin Ialomița, nefiind pod,
în tot județul, și nu s'a înecat decât
el, iar boii au scăpat.”

— Fă Sultano, zice Gheorghe-al
Saftii, uite mi s'a rupt cojocu colea la
chept; ia droge-mi-l, că-i o gaură numa
cât un gologan.

— Păi n'avem ață și ac, bărbate,
vai de noi!

— Cumpără, fă.

— N'avem nici-o leseală frântă, băr-
bate, săraca'n de mine!

— Ei las'atunci, muiere nepricepută;
astupă ruptura cojocului cu aia de ti-
niehea pe care mi-a dat-o dom' Ka-
linderu!

TARASCON

SERENADA

Copilă blondă-a vieții-mi astră,
Arată-ți nasul la fereastră,
O clipă să-l admir și eu,
Apoi s'o șterg cu Dumnezeu!

De-ai ști câte perechi de ghetec
Cu talpa ruptă, scâlcicete,
S'au dus la băciul de când viu,
Homar în cale-ți să mlație;

De sigur mima-ți barbară
S'ar face mai umanitară,
Și, clatinând capu p' balmu,
Mi-ar face semn să viu la raiu...

E întuneric, vântul bate,
Iar ploaia mă pătrunde 'n spate;
La geamul tēu nu vēz nimic
Și staū pe drum ca un calic.

Tu poate dormi, puțin îți pasă
Că sufletul meu stă să-mi easă,
Ori c'aș putea să mă trezesc
C'un ticnăfes milităresc.

Adio dar! copilă crudă,
Mă duc să-mi schimb cămașa udă.
De m'ei mai prinde pe la tine,
Să dai cu tifa după mine!

AL.

PATRIOTICE

Uf! ce zădul!

Ferice de mine că în acest timp, în care
prietenia dintre pământ și soare este
atât de aprinsă, eu, pus în disponibili-
tate din cauza anemieii budgetului, staū
la răcoare (să nu se înțeleagă altceva).

Cu perdelele lăsate lingă masa mea
de brad, întreprind în imaginație o că-
lătorie de plăcere în lumea visurilor.

Ce privești frumoasă se oferă ochi-
lor mei oboșii!

Nu mai întâlnesc nicăeri mutrele în-
gâmfate ale superiorilor, zimbetele de
porunceală ale cucoanelor și fantomele
creditorilor.

Oh! mai ales acestea!

O! tu țara mea iubită, Chanaan mo-
dern, în care curge pēcură și bragă, ce
înlaltă menire ai tu în lume!

Aurora te îmbracă în cebe mai verzi
colori. Civilizația a subțiat mijlocul
tēu stringēndu-l în miraculosu'i corset.

Fața ta rosă altădată a devenit palidă,
fiindcă așa scrie la «Moda Ilustrată»; iar
sapa ce purtai în mână odinioară s'a
transformat în *eventail*.

Ai și dreplate reșei de familie bună!

Europa întregă te privește cu admi-
rație; cămătarii din toate părțile îți fac
cu ochiul; iar tu le mulțumești, veșnic
zimbitoare, veșnic fericită.

În mijlocul patrioției mele cugetări,
aud sub fereastra mea pe bătrânul fla-
netar care, obișnuit din zilele de mărire,
când eram în slujbă, să ia câte un golo-
gan, cântă marșul triumfal «Deșteap-
tă-te, române».

Eū, ca român de viață veche, mă en-
tusiasmez grozav la auzul acestui cântec
rēshoinic și pulin lipsește să strig ura!

Sângele mi aleargă prin vine par'ar
vrea să câștige premiul întâiu la cursă.

O! voi sceptici, care ca niște cucu-
vele cobili frumoasei României să peară
în neagra veșnicie! sufletea postate cari
nu mai respectați măcar nici taxa pe
țuică, nici emanciparea femeii române.
Să vă stingeți de pe pământ, ducēnd cu
voi pentru vecie bacilul necredinței!

Iar noi ceștia, cari sperăm zile mai
bune, să ne bucurăm de fericirea ei, căci:

Vintor de nikel țara noastră are,
Și provod prin socolul a oi înaltare.

MENELIC

UNUI CLUBMAN

La carti, c'un as ești asasin,
Cu spada 'n lupta, spadaciu:
Dar fără spada, țara as.
Tu singur spune ce ai ream...

Têner galant

Pe calea Victoriei.

Tênerul Costică Popesco urmărește despre ziuă pe o jună necunoscută.

Costică. — Ah! cât sunt de fericite c'am putut pentru ca să vă 'ntălnesc.

Jună. — Te rog să 'ți vezi de drum.

Costică. — Aș dori pentru ca să vă spun un singur cuvânt.

Jună. — Mă cunoști ?

Costică. — Tocmai pentru că n'am onoarea pentru ca să vă cunosc și pentru c'aș dori pentru ca să vă cunosc.

Jună. — Se vede că n'ai de lucru.

Costică. — Doresc pentru ca să vă faceți o idee ce băiat gentil sunt.

Jună. — Da n'am nevoie : mersi !

Costică. — Nu voesc decât pentru ca să vă conduc și nimic mai mult.

Jună dă din umeri și grăbește : Costică și potrivește pasul după al ei. Jună apucă pe o stradă la stînga : Costică, după ea ; pe urmă, la dreapta : după ea ; apoi iar la stînga : după ea.

Jună. — Domnule, te rog, să te retragi ; sunt aproape de casă.

Costică. — Deja ? Dumnezeu meu ! Dar atunci, vă rog, dați-mi voe pentru ca să mă recomand și pentru ca să vă sărut măcar mânușițele.

Jună. — Dacă 'ți face atîta plăcere...

Costică. — Mă recomand Costică Popesco, reporter (îi sîrută mîinile cu multă stăruință călduroasă). Acuma, o supremă chestiune : dați-mi voe pentru ca să vă 'ntreb cu cine am onoarea și... unde ați fost pentru ca să petreceți noaptea ?

Jună. — Sunt moașă, domnule, moașa Eleonora Ionescu, și am petrecut noaptea la madam Mișculescu ; am moșit-o : adineaori a făcut un băețel !... dar ce greu !... pînă să i-l scoți !... Bonsoar...

Jună intră în curtea ei. Tênerul Costică se șterge la gură.

GERARD

„Moftul“ făcător de minuni

Dela Paști de când a apărut «Moftul Român», institutul nostru meteorologic a observat că, în afară de ploile ordinare, cari cad aproape în toate zilele săptămânii, cade regulat în fiecare vineri de după amiază pînă noaptea și sîmbăta, o ploie torențială, ceea ce face o foarte simțitoare pagubă atât agriculturii, cât și spanacoculturii, adică vînzării gazetelor în genere și în deosebi celor cari apar odată pe săptămână, ca noi.

Nu știm dacă stîmatul nostru amic d. Stefan Hepites, directorul institutului meteorologic, își dă seama pe calea științei de cauza «regularității periodicității» ebdomadare a acestui fenomen. Noi însă cei dela «Moftul Român», urmînd calea credinței, am ajuns să descoperim acea cauză : ea nu este, nu poate fi atribuită decât norocului nostru.

În adevăr, vinerea după amiază apare foia noastră.

Ce se 'ntîmplă vineri după amiază ?
Incepem să facem paginile : încep să se stringă norii.

Isprăvim corectura paginilor : încep să fulgere și să tune.

Dăm paginile la mașină : încep să pice.

Se trag o mie de exemplare și începem să dăm în vînzare : potop !

Suntem siguri că dacă acum trei ani, când, cu toate moaștele lui sfîntul Dumitru Basarabov și ale sfîntei Paraschive, a bîntuit seceta aceea îngrozitoare, care ne-a nenorocit, dacă ne dedea prin gînd să scoatem la vreme «Moftul Român», s'ar fi spart ursuzlicul, și nu era să cază țara în așa cumplită criză agricolă, economică și financiară.

Iată puterea credinței, pe care nu o aveam atunci, dar pe care o avem astăzi !

Ce mai sf. Dumitru și sf. Paraschiva ?

Vrea Statul, vor agricultorii să potrivească mersul regulat al robinetelor cerului, n'ai decât să intereseze foia noastră, asigurându-i o convenabilă situațiune cu o modestă subvențiune.

Plouă prea mult ?

Să se trîmiță redactorii noștri în vilegiatură cu oarecari misiuni ; să nu mai apară «Moftul» și cerul se va 'nsenina, robinetele cerului se vor închide și recolta va fi asigurată.

Va fi secetă ?

Să reparați «Moftul» făcător de minuni în țara noastră, și cataractele cerului se vor deschide, și potopul nu se va opri decât când iarăși vom fi trimiși în vilegiatură.

Cînd scriem aceste rînduri, joi dis de dimineață, o potopeală strașnică s'a deslîșuit asupra Bucureștilor.

Suntem siguri că omul științei, d. St. Hepites, directorul institutului meteorologic, nu și dă seama de ce potopește iar cu atîta iurie : stîmatul nostru amic nu știe că de data asta ne-am hotărît să facem paginile de joi.

Robinetul și Cornetul

Neagu Vistavoiul. — Trăiți, dom' Colonel, s'a stricat răbinetu dă la iatașu de sus...

Colonelul (surd, însă cu pretenții d'a auzi ceva, și care în momentul acesta n'are cu el cornetul acustic) — Ce o Neagule, vrei congediū, ha ?

Neagu. — Trăiți dom' Colonel, a 'nceput să piștească apa, lueru mare...

Colonelul. — Ți s'a făcut dor d'acasă. Bino, băte!

Neagu. — Curgu dă valo apa...

Colonelul. — Cîto luni vrei congediū ?

Neagu. — O să ne 'ncece...

Colonelul. — Ți dau o lună și jumătate. Spuno lui Vișan să facă și serviciul tău. M'ai întoleș ?

Neagu. — Răbinetu, dom' Colonel, să trăiți !
Colonelul. — Haidi, acum, sînga 'mpre !
Marș !

Neagu (arătînd spre seară) Uito a 'nceput să vio apa gîrlă...

Colonelul (privind) Bino, mă. (fufios) Do ce nu mi ai spus, mă dobitoacule, că s'a stricat cîsmeaua de sus ! Trei zile la plutonu de podocapsă, măgarule. Și perzi și congediul !

Neagu —

TELPOR.

O LACUNA ÎN LEGE

D. ministru al agriculturii, etc., a adresat o circulară tuturor primarilor, atrîgîndu-le serios atențiunea asupra modului cum trebuie făcută declarația născuților. Spune că tatăl e dator să declare pe noul născut în termen de trei zile de la usurarea lehuzei, iar în caz de lipsa tatălui, această îndatorire s'o îndeplinească asistenții de la naștere.

Ne întrebăm : cine va face declarația copilului în caz că lipsesc de acasă și asistenții și tatăl ? Mama copilului ? Dar dacă lipsește și dînsa de acasă — cum se întîmplă adeseori fiind dusă la lucru — și astfel n'a putut fi de față la nașterea pruncului ? Ce se va face atunci ? Cine va face declarația ? Codul tace în acest punct, deci presintă o lacună, care trebuie împlinită de urgență, pentru a se stabili responsabilitățile în caz de întîrziere a declarațiunii.

Supunem d-lui ministru al justiției cazul, spre a reveni cu un nou articol în lege, care articol, după părerea noastră, trebuie să fie astfel redactat :

„În caz că lipsesc de la nașterea copilului și tatăl și asistenții și mama, atunci va fi obligat copilul să și facă singur declarația în termenul de trei zile prevăzut de lege.“

DUCU.

SONET

La „Motru“-i foc ! Aci, pe Philippide
L-atacă Densușian. Colea, fervent,
Îl apără Xenopol, ear Vaschide
Tot stărue... Și eu, într'un moment,
Voiu intrupa frumos un sentiment,

Dar nu pe pian, (că-i searbăd instrument !)
Ci 'ntr'un sonet. Dar cald e, vai ! mă-ucide !
Din mîna mea condeiu inocent
S'i cază stă. Pleoapa mi se 'nchide
Și un orizont imens mi se deschide

Naintea ochiului de-abea închis,
Realitatea e, ori e un vis ? !..
Un meteor, sată o morgana fata ? !..
Ved... monumental mi se'nalță gata !!

Pe un pedestal superb (o de porfir)
Mund în călimară de safir
Condeiu-mă de-aur, stău îngîndurată,
Ear lumea în genunchi m'admira, grată.

BEATRICE

Tot Mitică

Mitică. — Mi-am comandat, monșer, un pardesiū nou.

Amicul. — Ce colorare ?

Mitică. — Colorarea vîntului.

* * *

La palatul justiției.
Mitică umblă de colo pînă colo pînă sala pașilor perduți.

— Pe cine cauți, Mitică ?

— Caut un avocat, monșer, să mă aperse...

— Ce ! ai și tu proces ?

— Nu, monșer ; să mă aperse... de muște.

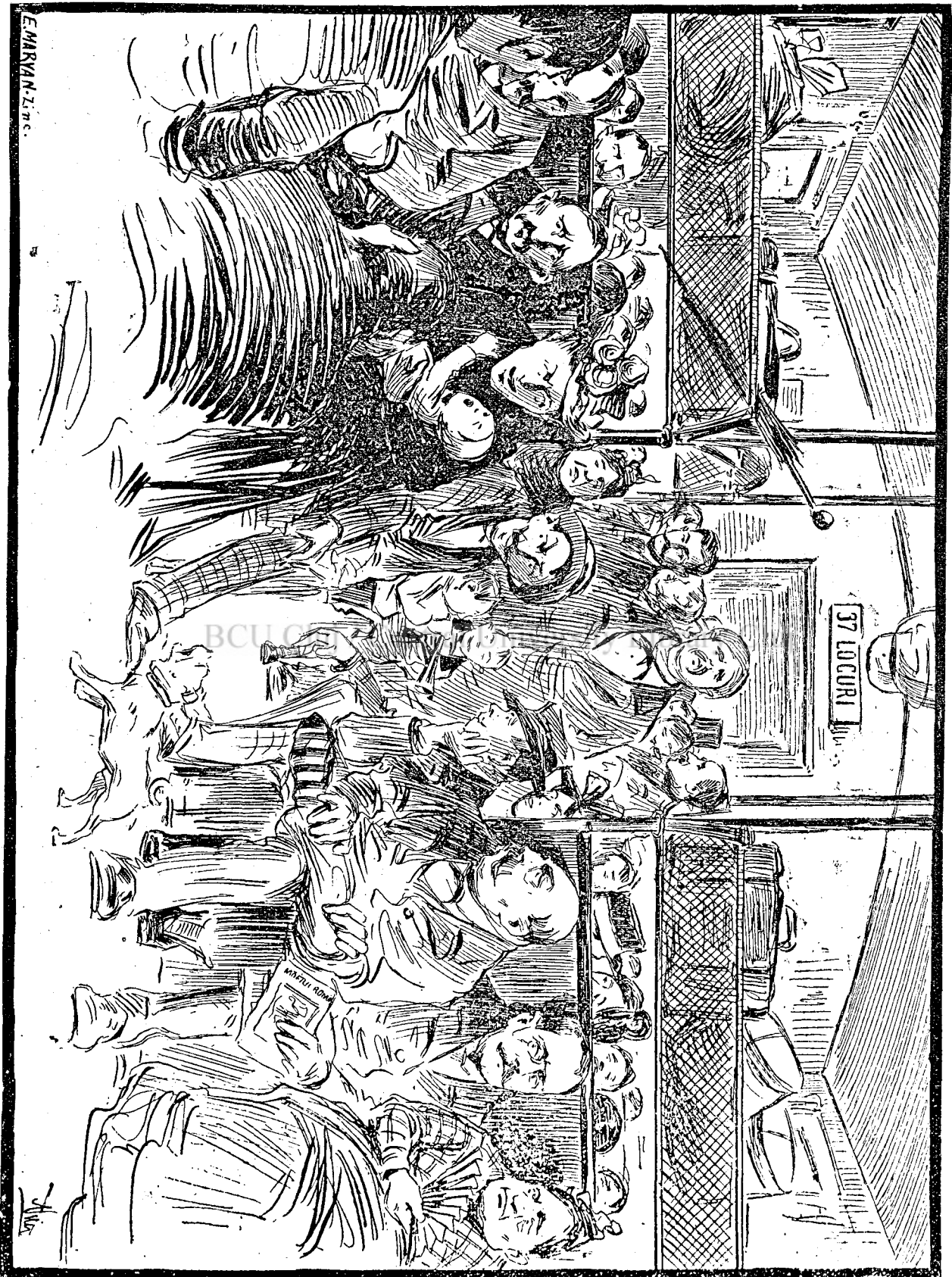
Casa de Sănătate

pentru operații chirurgicale la bărbați și ginecologice (boala de femei), a domnului

Dr. I. KIRIAC

Strada Sf. Ionică 8, în dosul Teatrului Național

În trenul de plăcere

BUCUREȘTI-SINAIA